

PROLOG

Před třinácti lety

Té krásné dívky na pláži si Keaton všiml už začátkem týdne. Když ji zahlédl, jak hraje s partou stejně starých kluků a holek volejbal, nedokázal od ní odtrhnout oči. Její rodina si pronajala letní domek Munsonových a dorazila v sobotu ráno. Jakmile vynosili věci z auta, dívka a její starší bratr se vypravili na pláž. Trávili tam každý den, smáli se, koupali a seznamovali s ostatními. Byla energická, překypovala životem a její smích mu vykouzlil na tváři úsměv pokaždé, když mu ho vítr donesl k uším. Nemohlo jí být víc než čtrnáct nebo patnáct let a jejímu bratrovi o rok, o dva víc. Keatonovi neušlo, že k sobě přirozeně přitahuje lidi, kteří touží být v její společnosti. Sám cítil totéž, ačkoli ji sledoval jen zpozzdálí.

Oceanside bylo malé, zapadlé městečko, zato když přišlo léto, všechny pokoje v hotelích i v soukromí praskaly ve švech. Obchody se jen hemžily turisty, kteří tu dychtivě utráceli peníze nastřádané na dovolenou. Vůně oceánu se mísila s aromatem smažených mušlí a ryb s hranolky. Děti se strkaly u pultu v cukrářství, aby mohly sledovat, jak pan Buster vytahuje měkké slané karamely nebo jak zdobí velké plechy sušenek pole-

vou. Obchůdek s létajícími draky měli v oblíbě místní i přespolní. Na obloze poletovaly všechny myslitelné tvary a děti i dospělí s nimi běhali sem a tam po pláži. Takhle to tu vypadalo rok co rok.

Pláž byla plná lidí a překypovala všemožnou činností, a přesto právě tahle jediná dívka upoutala Keatonovu pozornost natolik, že se neustále rozhlížel v naději, že ji aspoň na chvíli uvidí.

Od chvíle, kdy přijela do Oceanside, bylo pro Keatona takřka nemožné na ni nemyslet. Líbily se mu její dlouhé kaštanové vlasy prozářené sluncem. Nosila je zapletené do copu, který jí poskakoval na zádech, když běhala po pláži a bosýma nohama kolem sebe rozhazovala písek. Všiml si, že o pozornost neměla nouzi; viděl, že o ni má zájem spousta chlapců. Keaton jim to nemohl vyčítat.

Ze všeho nejvíc toužil po tom s ní promluvit. Potíž byla v tom, že nevěděl, jak se k ní přiblížit a co vlastně říct. Netušil, jak jí dát svůj obdiv najevo. Mluvil velmi zřídka i tehdy, když mu bylo nejlíp. Před děvčaty ztrácel řeč a rudl v obličejí. Srdce mu tlouklo tak prudce, že kdykoli se k té dívce na pláži jen přiblížil, dunělo mu v hlavě jako buben. Poprvé v životě Keaton hledal způsob, jak svoji nechuť k mluvení překonat – jen proto, aby mohl promluvit s ní. Nikdy neuměl volit správná slova a jeho přirozená plachost mu všechno ještě víc znesnadňovala. Preston, jeho nejlepší kamarád, ho ponoukal, aby se s tou dívkou, která tolik zaměstnávala jeho myšlenky, pokusil nějak setkat.

„Kdo nic nedělá, nic nezkazí. Ale taky nezíská,“ radil mu.

Keaton měl sto chutí oplatit mu stejnou mincí. Vždyť

Preston sám byl celou střední školu přímo posedlý Mellie Johnsonovou, a přestože láskou k ní málem umíral, za celé čtyři roky se nezmohl na víc než na pozdrav na chodbě. Stejně by mu to nebylo k ničemu: den po absolventské slavnosti Mellie utekla s jakýmsi chlápem, kterého potkala v Aberdeenu, a od té doby o ní nikdo nic nevěděl.

To ovšem Prestonovi nijak nebránilo v tom, aby Keatona dál popichoval kvůli té holce z pláže. Keatonovi trvalo skoro celý týden, než našel dost odvahy, aby za ní šel. S vědomím, že je to teď, nebo nikdy, se dusil ve vlastní šťávě, rozháraný nervozitou. Jedním problémem byla jeho neschopnost udržovat konverzaci. Pak tu byl ale ještě jeden, větší zádrhel.

Byl totiž veliký.

Keaton se nejvíc ze všeho děsil toho, že se ho dívka bude bát, stejně jako většina ostatních lidí. Děvčata ve škole se mu vyhýbala, protože jim připadal agresivní a zlostný. Nebudil takový dojem úmyslně, prostě tak vypadal, protože se navíc skoro nikdy neusmíval. Popravdě řečeno, Keaton k tomu měl jen pramálo důvodů. Nejradši ze všeho by byl úplně neviditelný, jenže to jaksi vzhledem k jeho výšce a váze nebylo možné. Už ve třetím ročníku na střední měřil sto devadesát osm centimetrů, a než ukončil školu, přidal ještě dalších pět čísel. Ramena měl tak široká, že byl rád, když se vešel do dveří, k tomu obrovské ruce i nohy. Zvykl si na různé posměšné přezdívky, které mu ostatní dávali.

Vůl divočák.

Příšera z jezera.

To byly jen dvě z mnoha, jimiž si ho běžně dobírali. Představoval pro ně snadný terč, protože byl rozhod-

nutý si posměšků nevnímat a nereagovat na ně. Ty předívky ho vlastně nikdy doopravdy netrápily.

Když Keaton pomalu k dívce přistoupil, veliký hrudník se mu mohl rozskočit, jak mu tlouklo srdce.

„A helemese, Shrek je tady,“ poznamenal jeden z pubertáků.

Keaton ani nehnul brvou a usmál se. „Ahoj,“ řekl tiše a upřeně se na ni zadíval. Zblízka byla ještě krásnější než z dálky. Měla hnědozelené oči a silný cop jí visel přes holé rameno. Na sobě měla plavky a přes ně šaty na ramínka s rudými vlčími máky. Strašně toužil dotknout se její tváře a ujistit se, že není jen výplodem jeho představivosti.

„Je tu yetti!“ vykřikl jiný kluk s předstíranou hrůzou.

Keaton ho nepoznal a usoudil, že to musí být jeden z letních hostů.

„Kdepak, tohle bude strašlivá sněžná příšera z Aljašky!“

„To je fakt, má vážně velký nohy.“

„Jasně. To bude von.“

„Nechte toho!“ Dívka se prudce obrátila ke skupině chlapců a přerušila je. Pak se s úsměvem podívala zpátky na Keatona. „Ahoj,“ pozdravila ho.

„Tak už pojď, Annie,“ vybídl ji bratr a vzal ji za ruku. „Už musíme zpátky.“

Annie. Jmenovala se Annie. Keatonovi to jméno vířilo hlavou a jeho ozvěna se mu líbila.

Dál na něho upírala rozšířené oči, vřelé a tázavé.

„Hej, King Kongu, chtěls něco říct?“ dobíral si ho Devon Anderson.

Keaton znal Devona ze střední. Byl to hňup. Nijak

ho nepřekvapovalo, že i Devon si Annie všiml a snažil se získat její náklonnost.

„Neříkej mu tak,“ okřikla Devona zlostně Annie.

„Vždyť nemluví.“

„Přece zrovna něco řekl,“ opáčila a nijak neskrývala svoje podráždění. „Řekl ahoj, jestli jsi to neslyšel.“

„A vsaď se, že z něj už nic jiného nedostaneš,“ nedal se Devon a povýšeně si Keatona měřil.

Annie vyčkávala, jenže Keaton ze sebe ani při nejlepší vůli nedokázal vypravit jedno jediné slovo. Chtěl jí říct, jak je hezká a že si jí všiml na pláži. Na jazyku ho svrběla věta, že se mu moc líbí její cop a barva jejích vlasů, jenže ani to ze sebe nedostal.

„Tak co, už to chápeš?“ posmíval se Devon.

„Nech toho,“ vyštěkla. „Je to od tebe hnusný.“

Její bratr ji zatahal za ruku. „Dělej, Annie, máma s tátou už čekají.“

„Promiň,“ řekla Keatonovi s něžným pohledem. „Už musíme jet. Ráda jsem tě poznala.“

Keaton přikývl a pokusil se o úsměv. Chtěl jí dát najevo, že cítí totéž.

„Budeme tu zase za rok,“ řekla ještě a pozadu klopýtala za bratrem, který ji vlekl s sebou.

Za rok. Mohl klidně počkat. Doufal, že do té doby snad najde správná slova, aby jí mohl povědět všechno, co mu vířilo hlavou.

Jenže Annie se už nevrátila.

Keaton čekal, rok co rok, a nikdy nezapomněl na to nádherné děvče s kaštanovou hřívou, jež onoho léta uviděl na pláži. Obraz Annie, jak běží zlatým pískem, stále nosil s sebou. Nesčetněkrát ji nakreslil v různých situacích, zvětčil ji tužkou i uhlem. Ty kresby nikdy

nikdo neviděl. V duchu s ní vedl sáhodlouhé rozhovory a samotné pomyšlení na ni mu přinášelo vzácné okamžiky štěstí.

Možná jednou, říkal si a vyhlížel k obzoru, zatímco zpěněné vlny oceánu se tříštily o pobřeží.

Jednoho dne snad...